

Jo confesso a Alemanya

Una biografia colossal

Jaume Cabré explica la vida del seu heroi Adrià Ardèvol en diverses novel·les que en realitat s'entrellacen en una de sola. *Jo confesso* és una obra titànica, molt detallada, però una mica confusa. Hi ha projectes literaris que es defineixen com a gegantins; però, de tant en tant, n'hi ha alguns per als quals la paraula *gegantí* queda curta. Jaume Cabré escriu una nota d'agraïment al final en què es refereix a «els anys que la novel·la ha anat creixent en la meua vida», i potser aquesta és una de les raons per les quals es pot considerar una obra titànica.

[...] És una autèntica *opus magnum*. L'escriptor trenca el pacte tàcit que existeix normalment entre els autors de novel·les històriques i el seu públic: molt de text, però ben ordenat i seguint una determinada seqüència narrativa que submergeixi el lector en la il·lustració d'una determinada època o període. Cabré exigeix als lectors canvis constants, d'una època a una altra o d'un personatge al següent. Fins i tot es produeix una connexió completa entre personatges quan es presenta l'escena d'un interrogatori davant del tribunal de la Inquisició al mateix temps que se'n produeix un altre en un camp de concentració. Adrià, el protagonista, també passa constantment de la primera persona a narrar en tercera, molt sovint en la mateixa frase.

De fet, el problema d'aquesta novel·la es deu al format titànic. El text, tan apilat i completat «durant els anys» amb un contingut que es va repetint, esdevé un relat colossal que conté diverses històries en una. Cada detall té sentit i és coherent, si bé el conjunt queda en part difuminat.

Besprochen von Gregor Ziolkowski

Aus: <http://www.dradio.de/dkultur/sendungen/kritik/1683822/>

Traduït per Judit Alonso, Marc Miranda i Arnau Oriol. Facultat de Traducció i d'Interpretació de la UAB. 2020/21